

Arrest

nr. 262 955 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat L. RECTOR en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig uit het Tel al Zataar-vluchtelingenkamp in Libanon, dient een verzoek om internationale bescherming in op 5 september 2018.

1.2. Op 7 januari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 11 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in het Tel al Zataar-vluchtelingenkamp in Libanon. Uw ouders zijn beiden Palestijnse vluchtelingen die in 1948 naar Libanon trokken. U werd geregistreerd bij de UNRWA. Midden de jaren zeventig, na de bloedige aanval op en vernietiging van Tel al Zataar verhuisde u met uw familie naar Ain el Helwe. U volgde UNRWA-onderwijs tot de vierde klas lager middelbaar. Omwille van financiële moeilijkheden stopte u vervolgens met school en begon u te werken. U werkte oa. in de landbouw, als schilder, in de bouw, als stukadoor en de laatste 30 jaar werkte u als taxichauffeur binnen alsook buiten het kamp. In 1996 leerde u in S. uw huidige echtgenote, de Libanese A. A., kennen. Drie maanden later huwden jullie en uw echtgenote kwam bij u wonen in Ain el Helwe. Jullie kregen samen vier kinderen, A. (O.V. 8.698.144), S. (O.V. 8.698.138) en S. en S.. U bent van religie een soennitische moslim maar bent niet praktiserend. U voedde uw kinderen ook 'vrij' op. Zo liet u uw dochter S. universitaire studies aanvatten, verplichtte u uw dochters en echtgenote niet om een hoofddoek te dragen en gaf u geen gehoor aan uw broer zijn 'raad' om uw S. uit te huwelijken. Dit zorgde voor wrijvingen tussen u en uw broer B. en uw zus D.. Uw echtgenote werd in het kamp soms raar bekeken omdat ze geen hoofddoek droeg. Ook uw dochter S. werd geregeld lastiggevallen omwille van haar klederdracht. Zo werd ze bedreigend aangesproken door islamisten in het kamp omdat ze geen hoofddoek droeg en werd ze uitgescholden omdat ze als meisje soms 's avonds alleen op straat liep, dit wanneer ze onderweg was naar huis van de universiteit. Begin 2018 werd u op straat aangesproken door twee personen van de Taqfiri-groepering, behorend tot Bilal Badr, met de vraag tot samenwerking. U werd in het totaal vier keer aangesproken. Twee keer betrof het een gewoon gesprek, de laatste twee gesprekken – die plaatsvonden in maart 2018 – hadden een meer dreigend karakter en u kreeg te horen dat u, onder dwang van wapens, zou verplicht worden tot samenwerking. In concreto wilde men u inschakelen om mensen, wapens, geld, ... het kamp buiten te smokkelen en dit tegen financiële vergoeding. U gaf telkens aan niet geïnteresseerd te zijn en met rust gelaten wilde worden. U wilde een gewoon leven en werken om uw familie te onderhouden. Nadat u voor de derde keer werd aangesproken ging u langs bij het Popolar Comittee, met de vraag u te beschermen. Ze gaven u duidelijk te kennen dat ze niets voor u konden betekenen. Na een vierde poging u te rekruteren, waarbij u opnieuw indirect werd bedreigd, begon u de zaak serieus te nemen. U veranderde uw werkuren en ging enkel nog overdag werken. U lichtte toen ook uw gezinsleden in en raadde hen aan voorzichtig te zijn. Op 29 april 2018 werd uw zoon A. in het kamp ontvoerd toen hij 's avonds boodschappen ging doen. U ging opnieuw langs bij het Popolar Comittee maar kreeg opnieuw te horen dat ze u niet konden beschermen. De volgende ochtend werd A. vrijgelaten. U vernam dat hij was ondervraagd over u, over uw contacten, met wie u samenwerkte, hoeveel telefoons u had, ... Ook A. zelf zou zijn gevraagd naar zijn contacten ed. Tijdens zijn detentie zou hij tevens een kaakslag gekregen hebben. Nadat uw zoon ontvoerd werd besefte u dat het menens was en u besloot uw zoon uit het kamp te brengen. U bracht hem naar Besariya waar hij kon verblijven bij de nichtjes van uw echtgenote – zij woonden alleen in het huis nadat hun moeder overleed. U keerde zelf terug naar het kamp. Een week later verliet ook u, samen met uw echtgenote en drie dochters, het kamp en trokken jullie naar Besariya waar jullie samen met A. verbleven in het huis van uw overleden schoonzus. U werkte er af en toe als taxichauffeur en uw dochter S. kon haar eindexamens afleggen en studeerde af. Tijdens uw verblijf in Besariya werd u gecontacteerd door een collega-taxichauffeur die u te kennen gaf dat het verhaal de ronde deed dat u als spion werkte voor de Libanese overheid. Ook uw familie binnen het kamp raadde u af om terug te keren gezien deze geruchten de rond deden. U begon in die periode te denken over jullie vertrek. Uw familie in het buitenland raadde jullie ook aan Libanon te verlaten en naar Europa te reizen. Met de hulp van uw zus F., die eveneens in Ain el Helwe woont, stelde u uw woning in het kamp te koop. Leden van de Taqfiri-beweging, die zagen dat uw woning te koop stond, kwamen éénmalig naar u vragen bij F.. Uw zus gaf aan niet te weten waar u zich bevond. Ondertussen regelde u de paspoorten en visa voor uw gezin en na de verkoop van uw woning en uw wagen, verliet u, samen met uw echtgenote en vier kinderen, Libanon op legale wijze op 18 augustus 2018 . Jullie reisden via Ethiopië, Brazilië, Bolivië en Spanje naar Europa. Vervolgens reisden jullie verder tot in België waar u op 5 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook uw echtgenote en uw toen reeds meerderjarige zoon A. en meerderjarige dochter S. dienden die dag een verzoek om internationale bescherming in. U vreest een terugkeer naar Libanon omwille van uw problemen met de Taqfiri-groepering en de

beschuldiging dat u als spion voor de Libanese overheid werkte. Uw kinderen doen het hier bovendien goed op school en u wil hen hier een goede toekomst geven.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer : uw originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen, de originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen op naam van uw dochter S(a)., de originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon op naam van uw dochter S(o)., de originele Libanese identiteitskaart op naam van uw echtgenote. Uw advocaat bezorgde het Commissariaat-generaal via mail nog een kopie van uw UNRWA-kaart, een kopie van een document van het Popular Committee en een kopie van een medisch attest betreffende uw echtgenote haar psychologische toestand. Na uw gehoor bezorgde uw advocaat het Commissariaat-generaal via mail vervolgens nog een aantal Belgische medische attesten op uw naam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Dient vooreerst te worden opgemerkt dat het CGVS voor het persoonlijk onderhoud plaatsvond op geen enkele manier werd ingelicht van eventuele gezondheidsproblemen die u zou kennen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd nochtans gepolst naar eventuele 'bijzondere procedurele noden' maar u haalde toen nergens enige gezondheidsproblemen aan (zie formulier 'bijzondere procedure noden' – DVZ). U voorts tijdens uw interview nogmaals uitdrukkelijk gevraagd naar uw gezondheidstoestand, antwoordde u dat u gezond bent en haalde u enkel aan wat pijn te hebben rond uw knie (zie interview DVZ vraag 32). Dat uw gezondheidstoestand mogelijks verslechterde tussen uw interview bij de DVZ en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS kan worden aangenomen, doch het CGVS werd hiervan voorafgaand niet op de hoogte gebracht. Pas tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, haalde uw advocate plots aan te denken dat u gezondheidsproblemen heeft, doch zij bleek niet in het bezit van enig medisch attest hieromtrent (zie NPO, p. 14). Op dat moment had u zelf nog geen enkele verwijzing gemaakt naar eventuele gezondheidsproblemen. Nochtans werd u bij aanvang van uw gehoor gevraagd of u opmerkingen had voor het gehoor van start ging (zie NPO, p. 2). Uw medische problemen bracht u zelf pas later tijdens het gehoor naar voren. U verduidelijkte toen dat u hartproblemen heeft en een hoge bloeddruk. Ook haalde u problemen aan uw been aan. U zou ook reeds vier keer vanuit het opvangcentrum met een ambulance zijn vervoerd (zie NPO, p. 25).

Na het gehoor bezorgde uw advocate het CGVS twee – grotendeels onleesbare - medische attesten (zie groene map in administratief dossier). Uit wat wel kon worden ontcijferd blijkt dat u inderdaad te kampen heeft met hoge bloeddruk en vasculaire problemen. U wordt hiervoor opgevolgd en neemt medicatie. Ofschoon het CGVS voordien niet op de hoogte was van uw gezondheidsproblemen, werd u wel reeds bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud meegedeeld dat er een pauze zou worden voorzien maar dat u hier ook ten allen tijde zelf kon naar vragen indien u dit wilde (zie NPO, p. 2). Toen u later tijdens gehoor aangaf dat u ziek was en pauze wilde, werd hier ook direct gehoor aan gegeven (zie NPO, p. 25). Na de pauze werd voorts aangegeven dat, rekening houdende met de gezondheidsproblemen waar uzelf alsook uw echtgenote mee kampen - ook van haar medische problemen werd het CGVS pas tijdens uw persoonlijk onderhoud ingelicht op het moment dat uw advocate een psy-atteest overhandigde (zie NPO, p. 14) -, indien gewenst het gehoor van uw echtgenote kon geannuleerd worden en naar een later tijdstip kon verplaatst worden, dit om te vermijden dat u na uw gehoor nog geruime tijd in de wachtzaal zou moeten wachten tot uw echtgenote haar gehoor was afgerond en uw echtgenote, na reeds lange tijd te hebben moeten wachten, nog zelf haar gehoor zou moeten doen (zie NPO, p. 25). U gaf echter aan liever de gehoren zoals gepland af te werken (zie NPO, p. 25).

Los van bovenstaande, moet worden opgemerkt dat u voor het overige in staat bleek deel te nemen aan uw persoonlijk onderhoud en in staat bleek uw relaas uit de doeken te doen. U haalde nergens nog aan moeilijkheden te ondervinden om verder te gaan met uw gehoor noch blijkt dat u, omwille van uw gezondheidstoestand niet in staat was de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden. U gaf op het einde van uw gehoor ook uitdrukkelijk aan de u gestelde vragen en de tolk begrepen te hebben en wees er nogmaals uitdrukkelijk op dat de moeilijkheden die u eerder ondervond tijdens het gehoor te wijten waren aan uw hoge bloeddruk. Zoals hierboven aangehaald werd het gehoor op dat moment even stop gezet en werd een pauze ingelast.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in Libanon. Zo blijkt uit uw verklaringen dat uw kinderen allen UNRWA-onderwijs volgden in Libanon, uw drie jongste kinderen zelfs tot jullie vertrek uit het kamp. Blijkt voorts dat u ook bij UNRWA terecht kon na de geboorte van uw kinderen voor hun vaccinaties en ook op latere momenten voor basis medische bijstand. Als kind volgde u ook zelf UNRWA-onderwijs, net als uw broers en zussen (zie NPO, p. 6, 7, 8, 9 en 12). Dient aldus te worden besloten dat u wel degelijk bijstand kreeg van de UNRWA. U verklaarde wel nooit voedselhulp te hebben gekregen, doch blijkt dat u nooit dergelijke hulp noch enige andere hulp van UNRWA heeft gevraagd (zie NPO, p. 7). Het mag duidelijk zijn dat dit niet volstaat om te besluiten dat u geen bijstand van UNRWA kreeg. Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in Libanon wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u Libanon heeft verlaten uit vrees voor Islamitische groeperingen. U werd meermaals gevraagd met hen samen te werken. Toen u

bleef weigeren werd uw zoon gedurende een aantal uur meegenomen en vastgehouden. Omwille van uw blijvende weigering in te gaan op de eis tot samenwerking werd u vervolgens beschuldigd van samenwerking met de Libanese autoriteiten. U vreest te zullen worden gedood ingeval van een terugkeer naar Libanon. U haalde voorts nog aan dat uw oudste dochter S. herhaaldelijk werd lastiggevallen door islamisten omwille van haar uiterlijk – ze droeg geen hoofddoek – en gedrag – ze volgde universitaire studies, liep 's avonds alleen op straat als ze van de les kwam, ... Ook uw echtgenote werd geregeld aangesproken op haar 'verwesterd' uiterlijk.

Wat betreft uw vrees te zullen worden gedood omwille van uw weigering samen te werken met islamitische groeperingen en de beschuldigingen samen te werken met de Libanese autoriteiten dient te worden vastgesteld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, en dit gelet op volgende vaststellingen.

U verklaarde dat islamitische groeperingen u begin 2018 begonnen lastig te vallen met een vraag tot samenwerking (zie NPO p. 18). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat uw problemen al eerder begonnen maar dat het verergerde sinds 2018 (zie vragenlijst CGVS, vraag 5). U stelde voorts dat u werd lastiggevallen door 'de islamitische groeperingen' (zie NPO p. 11). Door welke specifieke groepering u werd lastiggevallen kon u echter niet preciseren. U noemde wel de naam 'Bilal Badr' en stelde dat alle groeperingen onder diens commando vallen (zie NPO p. 11 en 21). Gezien de veelheid aan verschillende groeperingen die actief zijn binnen het kamp - u hiernaar gevraagd benoemde ook een aantal van deze groeperingen bij naam (zie NPO, p. 21) - kan nochtans verondersteld worden dat u hierover wel degelijk meer duidelijkheid zou kunnen geven. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat u tijdens uw interview bij de DVZ op geen enkel moment de naam 'Bilal Badr' heeft vermeld. U verklaarde er zelfs uitdrukkelijk niet te weten wie u bedreigde (zie vragenlijst CGSV, vraag 5). Het is bovendien opmerkelijk dat uw zoon A., die voorheen tijdens zijn interview bij de DVZ ook met geen woord repte over het feit dat u herhaaldelijk gevraagd werd om samen te werken met islamitische groeperingen, en dus evenmin melding maakte van problemen met Bilal Badr (zie vragenlijst CGVS A.), tijdens zijn onderhoud bij het CGVS plots, net als u, aanhaalde dat u herhaaldelijk werd gevraagd om samen te werken met 'de groepering van Bilal Badr' (zie NPO A., p. 3, 7, 8 en 9). Dat zowel u en uw zoon aanvankelijk nergens de naam Bilal Badr aanhaalden maar dan voor het CGVS plots wel alle twee uitdrukkelijk deze naam noemden, mag toch verbazen en doet reeds vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas. Eens zo bevreemdend is voorts dat u voor de DVZ verklaarde dat de groeperingen die u in het kamp tegenhielden **steeds** gewapend en gemaskerd waren (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Bij het CGVS stelde u daarentegen dat u de eerste twee keer door niet gemaskerde personen werd aangesproken. Pas bij het derde en vierde gesprek betrof het gemaskerde personen (zie NPO, p. 21 en 22). In een bijkomend schrijven, dat aan het CGVS werd overgemaakt na uw persoonlijk onderhoud, bevestigde u nogmaals dat de personen die u aanspraken aanvankelijk niet gemaskerd waren (zie schrijven advocaat d.d. 25.01.2021, toegevoegd aan uw administratief dossier). Logischerwijs kan toch verondersteld worden dat u zich nog wel terdege zou kunnen herinneren of uw belagers al dan niet ten allen tijde gewapend en/of gemaskerd waren.

Voorts is ook geenszins duidelijk waarom deze groepering(en) precies ù wilden rekruteren, u hieromtrent herhaaldelijk bleven lastigvallen én u zelfs wilden dwingen tot samenwerking. Zoals u zelf aanhaalde bent u een neutraal iemand, behoorde u tot geen enkele partij en was u altijd samen met uw gezin. U merkte tevens nog op dat u in de gaten werd gehouden (zie NPO, p. 21, 24 en 25), zodat logischerwijs kan verondersteld worden dat ook uw belagers al enig idee moeten gehad hebben van uw houding en uw eventuele loyaliteit, dan wel het gebrek eraan, ten aanzien van de islamitische groeperingen en hun activiteiten. Bovendien gaf u reeds de eerste keer dat u werd aangesproken en om uw hulp werd gevraagd, uitdrukkelijk te kennen dat u geen interesse had. Ook de overige keren dat u werd aangesproken, weigerde u telkens direct en zonder enige aarzeling. Op geen enkel moment blijkt u hun voorstel ook maar enigszins te hebben overwogen. Waarom een islamitische groepering zo halsstarrig zou blijven volhouden en aandringen op een samenwerking met iemand, van wie ze vermoedelijk al bij aanvang moeten geweten hebben dat zijn interesses niet bij hen en hun activiteiten lagen – ze hielden u immers in de gaten en u was een neutraal iemand zonder enige connectie (zie supra) -, dan toch minstens zekerheid hadden omtrent uw desinteresse na jullie eerste gesprek, is geenszins duidelijk. Dat ze in u toch een geschikte kandidaat zouden gezien hebben voor hun smokkelpraktijken, mag bovendien eens te meer verbazen. Zo stelde u dat ook u, als taxichauffeur, bij het buiten- en binnenrijden van het kamp soms werd gestopt bij de controlepost van het Libanese leger waarbij dan uzelf, uw voertuig, uw passagiers en hun bagage konden worden gecontroleerd (zie NPO, p. 5). Opnieuw kan verondersteld worden dat uw belagers ook hiervan op de hoogte moeten geweest zijn als ze u, zoals u beweert, in de gaten hielden.

Hiermee rekening houdende valt geenszins te begrijpen waarom ze dan perse met u wilden samenwerken. De kans dat de personen, dan wel de goederen, die ze via u wilden smokkelen aldus zouden worden ontdekt, was immers geenszins onbestaande. U hiermee geconfronteerd, repliceerde u dat ze misschien hun eigen manieren hebben om wapens en verdachte personen te smokkelen, misschien via valse papieren (zie NPO, p. 5). Opnieuw houdt het dan geen steek dat ze u kost wat kost zouden hebben willen rekruteren.

Voorts kunnen ook vragen gesteld worden bij de manier waarop u zou zijn benaderd. U stelde dat u reeds tijdens het eerste contact werd meegedeeld wat ze van u verwachtten, i.c. geld en mensen smokkelen. Tijdens de latere contacten zou bijkomend duidelijk geworden zijn dat u ook wapens zou moeten smokkelen (zie NPO, p. 20 en 21). Dat een islamitische groepering u zomaar zou aanspreken en deelgenoot zou maken van hun plannen, zonder enige poging de vermoedens die ze mogelijks al moeten gehad hebben omtrent uw eventuele loyaliteit (zie supra) verder na te gaan, is niet aannemelijk. Logischerwijs kan verondersteld worden dat ze rekening zouden houden met een weigering tot samenwerking van uw kant, mogelijks een collaboratie met de Libanese autoriteiten aan wie u de groepering en hun plannen zou kunnen verklikken. Ook hun reactie op uw aanhoudende weigeringen met hen samen te werken, kan maar weinig overtuigen. Zo blijkt dat u vier keer werd aangesproken, de laatste twee keer op een bedreigende manier (zie NPO, p. 22). Voor het overige werd u nooit op een meer dwingende manier benaderd. Nochtans verklaarde u zelf dat de kans bestond dat u zou worden doodgeschoten en gaf u zelf het voorbeeld van een taxichauffeur die werd gedood (zie NPO, p. 26). Waarom deze groepering, die u blijkbaar kost wat kost wilde inlijven en er niet voor terugdeinsde om mensen in het kamp in koelen bloede neer te schieten, zich ten aanzien van u dan zo terughoudend opstelde, kan niet worden begrepen. Dat leden van deze groepering dan wel (éénmalig) bij uw zus F. – toevallig de enige zus met wie u nog contact heeft - naar u zouden zijn komen vragen (zie NPO, 10, 11 en 20), en dit nadat u reeds uit het kamp vertrokken was, terwijl ze u voordien nooit thuis kwamen zoeken of lastigvallen noch bij uw overige familieleden naar u zouden zoeken, is wel opmerkelijk. Dat u daadwerkelijk zou zijn gezocht in het kamp nadat u het kamp verliet, kan overigens worden betwist. Immers, u verklaarde dat men naar u kwam vragen bij uw zus in de periode dat uw huis in het kamp te koop stond/ werd verkocht (zie NPO, p. 10 en 20). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat ze pas naar jullie kwamen informeren bij uw zus na jullie aankomst in België (zie NPO A(m), p. 15).

Ook uw gedrag en manier van reageren op dit alles mag verbazen en bovendien spreekt u zichzelf hier tegen. Zo verklaarde u dat u pas nadat u de vierde keer werd gevraagd om samen te werken veiligheidsmaatregelen trof voor uzelf. Voordien nam u het allemaal niet serieus, maar na de vierde confrontatie wist u het wel, zo stelde u (zie NPO, p. 23). Dit strookt evenwel niet met het feit dat u dan wel reeds nadat u de derde keer werd aangesproken bij het Volkscomité zou zijn langsgestaan om bescherming te vragen (zie NPO, p. 28). Waarom u bescherming zou vragen voor iets wat u niet ernstig nam, is niet duidelijk. Eens zo opmerkelijk is voorts het feit dat de veiligheidsmaatregelen die u uiteindelijk zou genomen hebben beperkt bleven tot het aanpassen van uw werkuren, i.c. u ging enkel nog overdag werken (zie NPO, p. 23). Hoe dit u zou kunnen behoeden voor eventuele represailles is geenszins duidelijk, temeer daar u zelf het voorbeeld aanhaalde van een taxichauffeur die overdag werd neergeschoten én rekening hield met de mogelijkheid dat u ook zelf zou worden doodgeschoten (zie supra). U bleef zich immers overdag in het openbaar vertonen, zette uw werkzaamheden verder én bleef gewoon op hetzelfde adres wonen, dit tot uw vertrek uit het kamp. Nochtans verklaarde u dat de leden van de groeperingen iedereen kennen in het kamp en weten waar iedereen woont (zie NPO, p. 11). Dat u bovendien ook enkel voor uzelf veiligheidsmaatregelen trof, doch niet voor uw gezinsleden – uw kinderen bleven gewoon verder naar school gaan (zie NPO, p. 26) – mag ook ten zeerste verbazen. Blijkt bovendien dat u uw gezinsleden pas inlichtte over uw problemen en aanraadde voorzichtig te zijn nadat u een vierde keer door de islamitische groeperingen werd benaderd (zie NPO, p. 23), dit terwijl uzelf reeds na het derde gesprek bescherming ging vragen bij het Volkscomité (zie supra). Ook dit betreft een weinig consequente reactie ingeval van een waarachtig relaas.

Het geheel van bovenstaande zet uw geloofwaardigheid duidelijk op de helling. De waarachtigheid van uw relaas wordt verder onderuit gehaald door uw verdere gedragingen. Zo bracht u eind april 2018 uw zoon A. weg uit het kamp en u bracht hem onder in de woning van uw overleden schoonzus in Besariya. Uw zoon zou voordien ontvoerd zijn toen hij boodschappen ging doen en werd gedurende een aantal uren vastgehouden. Toen hij vrijgelaten werd besepte u dat dit een extra bedreiging was naar u toe omdat u bleef weigeren om samen te werken (zie NPO p. 3, 13 en 20). Ondanks dat u zelf aanhaalde dat de ontvoering een extra bedreiging naar u toe was, keerde u zelf terug naar het kamp waar u vervolgens nog een week bleef wonen met uw echtgenote en overige kinderen (zie NPO p. 20). Dit kan in het geheel niet worden begrepen, zeker daar u ook verklaarde dat de groeperingen iedereen weten

wonen (zie supra). Indien uw verklaringen de waarheid bevatten, kan immers logischerwijs verondersteld worden dat u zich, samen met uw gezin – zij waren immers ook een potentieel doelwit – zo snel mogelijk in veiligheid zou hebben proberen brengen. Dit zeker gezien u hiertoe een mogelijkheid had buiten het kamp bij familie van uw echtgenote, i.c. haar nichtjes in Besariya en haar moeder en drie broers in S.fand (zie NPO, p. 10 en 13). Waarom u niet ook direct met uw overige gezinsleden het kamp verliet, kan u geenszins verduidelijken (zie NPO, p. 27). Dat u ook buiten het kamp niet veilig zou zijn – de groeperingen hebben kennissen en contacten buiten het kamp, ze pleegden ook moorden buiten het kamp (zie NPO, p. 21, 24 en 27) – toont u geenszins aan. Meer nog, uw gedrag buiten het kamp druipt regelrecht in tegen deze bewering. Immers, indien u daadwerkelijk de mening bent toegedaan dat u ook buiten het kamp niet veilig was, kan vooreerst de vraag gesteld worden waarom u dan nog 3 maanden wachtte alvorens Libanon te verlaten. Dat u daarenboven in die periode ook nog soms als taxichauffeur, dit met uw eigen auto die bijgevolg gekend was bij de groeperingen, werkte én er geen graten in zag dat uw dochter vanuit Besariya nog af en toe alleen naar de universiteit ging met de bus, kan helemaal niet worden begrepen (zie NPO, 4, 5 en 8). Dat uw dochter maar af en toe naar de universiteit ging en ook u maar af en toe werkte, kan hier geen ander licht op werpen.

Gezien de waarachtigheid van de problemen die u zou hebben gekend met islamitische groeperingen die u wilden rekruteren, niet kan overtuigen, kan overigens evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden voortgevloeid zijn, i.c. de ontvoering van uw zoon A. en het feit dat u wordt beschuldigd van samenwerking met de Libanese autoriteiten en dit omwille van uw aanhoudende weigering tot samenwerking.

Bijkomend kan hier nog worden opgemerkt dat de ontvoering van uw zoon A. eens te meer in vraag kan worden gesteld, gelet op volgende. Bij het CGVS verklaarde u dat de ontvoering van A. een rechtstreeks gevolg was van de problemen die u voordien kende (zie NPO, p. 20 en 26). Ook A. legde tijdens zijn gehoor bij het CGVS een duidelijke link met de problemen die u voordien zou hebben gekend. Hij stelde dat hij tijdens zijn detentie voornamelijk werd bevraagd over u en uw activiteiten (zie NPO A., p. 9). Echter, tijdens zijn interview bij de DVZ legde A. deze link niet. Hij werd opgepakt in het kader van een soort 'veiligheidsactie' en zou zijn bevraagd over de redenen waarom hij daar was, zijn activiteiten, de organisatie waartoe hij behoorde, ... (zie vragenlijst CGVS A., vraag 1). Op geen enkel moment legde A. bij de DVZ een verband tussen zijn 'arrestatie' en uw eerdere problemen met islamitische groeperingen. Uiteraard doet dit andermaal twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van jullie relaas.

Dat u een document voorlegde van het Volkscomité waarin de problemen die u in Ain el Helwe zou gekend hebben worden bevestigd, kan hier geen ander licht op werpen. Immers, het voorgelegde document betreft louter een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien wordt het document niet voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas, waardoor er sowieso geen bewijswaarde kan aan worden toegekend. De authenticiteit van het voorgelegde document kan voorts eens te meer in vraag worden gesteld gezien de manier waarop u het document zou verkregen hebben. U zou uw zus F. gevraagd hebben bij het Volkscomité langs te gaan om een bewijs van uw problemen te vragen. U had dit nodig omdat u hiernaar werd gevraagd tijdens uw interview bij de DVZ. U stelde hier wel dat het Volkscomité reeds op de hoogte was van uw problemen, gelet op het feit dat u twee keer bij hen langsging toen u nog in Libanon woonde. U kreeg geen documenten toen u die twee keer langsging daar u dit toen niet nodig had (zie NPO, p. 14 en 15). Dit betreffen echter loutere beweringen van uw kant. Er dient dan ook te worden besloten dat het voorgelegde document louter op basis van uw zus haar verklaringen werd opgesteld. Gezien het gesolliciteerde karakter kan hieraan dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Het is bovendien opmerkelijk dat in het document op geen enkele manier wordt verwezen naar uw twee voorgaande bezoeken bij hen. Evenmin wordt in het document verduidelijkt welke problemen u juist zou gekend hebben noch wordt melding gemaakt van de ontvoering van uw zoon. Dit is des te opmerkelijker gezien u verklaarde dat u op de dag dat A. verdween een tweede keer bij hen langsging (zie NPO, p. 15). Rekening houdende met het geheel van bovenstaande mag het duidelijk zijn dat het voorgelegde document geenszins kan weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de problemen die u in Libanon beweert te hebben gekend.

Naast bovenstaande, haalde u voorts nog aan dat ook uw dochter S. herhaaldelijk werd lastiggevallen door islamisten in het kamp. Ze werd meermaals uitgescholden en beledigd omwille van haar 'on-islamitisch' gedrag, i.c. ze droeg geen hoofddoek en ze liep soms alleen 's avonds op straat als ze van de les kwam. Ook uw echtgenote en andere dochters werden lastiggevallen omdat ze geen hoofddoek droegen (zie NPO p. 29). Voorts zou uw broer B. zich bemoeid hebben met het leven van uw dochters.

Hij zou mannen voorgesteld hebben aan wie u uw dochters zou kunnen uithuwelijken en probeerde hen te overtuigen een hoofddoek te dragen (zie NPO p. 10). Omwille hiervan heeft u thans geen contact meer met uw broer B. noch met uw zus D. die dezelfde visie deelde als uw broer wat uw dochters betreft (zie NPO p. 10). Dient echter te worden opgemerkt dat ook deze feiten niet volstaan om te besluiten tot het bestaan van een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid in hoofde van uzelf noch uw dochters en echtgenote. Zo stelde u zelf immers zelf dat deze problemen al lang geleden begonnen maar voordien nooit een reden waren om eerder te vertrekken (zie NPO p. 29). Het is bovendien opmerkelijk dat uw echtgenote, dit in tegenstelling tot wat u hieromtrent verklaarde, beweerde dat de problemen waarbij ze werd aangesproken op straat als ze van de unief kwam pas een aanvang kenden in april 2018 (zie NPO A(m), p. 16).

Dit terzijde, uit jullie gedragingen blijkt evenmin dat de problemen waar uw dochter(s) en echtgenote mee zouden zijn geconfronteerd dermate ernstig waren dat er kan gesproken worden van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Zoals hierboven aangehaald bleek dit voordien nooit een reden om te vertrekken. Blijkt bovendien dat uw dochters hun studies bleven verderzetten tot jullie vertrek uit het kamp. S. bleef zich ook gewoon verplaatsen tussen het kamp en de universiteit en dit tot aan jullie vertrek uit het kamp. Uit niets blijkt bovendien dat er maatregelen werden genomen om deze verplaatsingen 'veiliger' te laten verlopen. S. ging op eigen houtje te voet en met de bus heen en terug naar de unief (zie NPO, p. 8 en 9). Indien u daadwerkelijk meende dat uw dochter gevaar liep, kan logischerwijs verondersteld worden dat u stappen zou gezet hebben om, minstens haar confrontaties met de extremisten in het kamp, te proberen vermijden. Kan hier bijkomend nogmaals worden gewezen op het merkwaardige feit dat u, ondanks dat u de mogelijkheid had uw zoon A. een veilig onderkomen buiten het kamp te geven, u het blijkbaar niet nodig achtte om ook uw dochter(s) al in veiligheid te brengen buiten het kamp. Ook dit doet toch de nodige vragen rijzen bij, minstens de ernst, van de problemen die uw dochter(s) zou(den) hebben gekend met extremisten en uw familie.

Wat de problemen met uw familie betreft, moet voorts worden vastgesteld dat, behalve dat uw broer B., hierin gesteund door uw zus D., zich bemoeide met het leven van de meisjes en de manier waar u hen opvoedde, uit niets blijkt dat dit ooit verderging dan u mondeling te proberen overtuigen. U ging hier evenwel niet in mee. S. bleef haar universitaire studies verderzetten tot jullie vertrek uit Libanon – ook in de periode dat jullie buiten het kamp woonden ging ze nog naar de universiteit, uw dochters droegen nooit een hoofddoek en concrete stappen in de richting van een huwelijk voor S. dan wel uw andere dochters werden nooit gezet. Dat er binnen de familie mogelijks verdeeldheid bestond en uw broer en zus niet akkoord waren met de manier waarop u uw dochters opvoedde, kan nog worden aangenomen. Blijkt echter dat u en uw echtgenote dienaangaande jullie visie en 'vrije manier van opvoeden' konden aanhouden. Ook uw dochter S. bevestigde uitdrukkelijk dat u haar toeliet om te dragen wat ze wou, om buiten het vluchtelingenkamp naar de universiteit te gaan of met uw zussen naar het strand te gaan (zie NPO S., p. 26). Blijkt overigens ook dat uw dochter, ondanks mogelijke meningsverschillen met uw familieleden, wel nog gewoon op haar eigen manier kon deelnemen aan het familieleven. Uw dochter legde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming immers een foto neer, genomen tijdens het verlovingsfeestje van een nichtje langs uw kant van de familie, waarop ze te zien is in een kleedje met open rug. Verder legde ze ook een foto, genomen in de achtertuin van uw zus, waarop ze te zien is in een jeansbroek (zie foto's toegevoegd aan administratief dossier).

Wat voorts de problemen betreft die uw dochter zou gekend hebben met extremisten kan naast bovenstaande voorts nog volgende worden opgemerkt. Los van het feit dat u uw loutere beweringen dienaangaande niet weet te staven, moet ook hier worden opgemerkt dat deze problemen hoe dan ook beperkt bleven tot indirecte verbale 'aanvallen'. Uw dochter zelf verklaarde hierbij dat zij, volgens de sharia, geen vrouwen mogen aanspreken en bijgevolg haar nooit rechtstreeks aanspraken. Uzelf werd echter evenmin ooit rechtstreeks aangesproken op of aangepakt omwille van het 'gedrag' van uw dochter (zie NPO, p. 21).

Kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat een westerse kledingstijl op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. De vervolgingsgronden 'godsdienst' en 'politieke overtuiging' handelen beiden over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van iemand waarvan niet kan worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Het louter willen kiezen wat men draagt, is in beginsel geen afdoende reden om internationale bescherming te krijgen, tenzij u aannemelijk maakt dat uw kledingstijl een uitingsvorm is van een godsdienst of politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is om uw (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Dit is in casu niet het geval. Hoewel het CGVS niet ontkent dat u in het Palestijnse vluchtelingenkamp van Ain al Hilweh mogelijks kan worden

beperkt in uw keuze van kledij, kan het bestaan van dergelijke beperkingen niet volstaan om een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen.

Dient hoe dan ook te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u en uw gezin de mogelijkheid hadden zich buiten het vluchtelingenkamp te vestigen. U woonde met uw gezin een drietal maanden in het huis van uw overleden schoonzus in Besariya. Bovendien wonen ook de moeder en drie broers van uw echtgenote tot op heden in Libanon, buiten de kampen (zie NPO, p. 3, 10 – 13). U toont niet aan dat u zich, omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, niet buiten het kamp bij de familie van uw echtgenote, dan wel elders, zou kunnen vestigen. U hiernaar gevraagd haalde u verschillende redenen aan. Zo stelde u eerstens dat er risico is om gedood te worden door groeperingen als je het kamp verlaat. Ze hebben mensen buiten het kamp die informatie kunnen doorgeven en in actie kunnen komen, zo stelde u (zie NPO, p. 27). Hierboven werd reeds aangetoond dat uw argument dat u en uw gezin ook buiten het kamp niet veilig waren geen steek houdt (zie supra). U haalde voorts aan dat u een Palestijn bent en dat de buurt waar u drie maanden woonde sjiitisch is. U kan er als Palestijn ook niets huren (zie NPO, p. 27). Ook dit houdt geen steek. Dient hier allereerst te worden benadrukt dat uw echtgenote de Libanese nationaliteit heeft en zich aldus eender waar in Libanon kan vestigen. Dat het als Palestijn moeilijk is om buiten de kampen iets te huren, houdt aldus geen steek (zie NPO, p. 28). Bovendien is ook uw echtgenote een soennitische moslima en bijgevolg ook uw echtgenote haar familie. Uit niets blijkt dat zij, als soennieten, problemen kenden in de – naar u zegt - sjiitische plaats waar ze woonden. U haalde uiteindelijk aan dat u niet in Besariya kon blijven omdat het huis daar te klein was en u geen geld had om elders een eigen huis te vinden (zie NPO, p. 27). Deze argumenten kunnen evenmin overtuigen. Los van het feit dat u zich beperkt tot het uiten van louter socio-economische motieven, dient te worden opgemerkt dat u 60.000\$ betaalde voor uw reis naar België. Dat u aldus geen geld heeft om u elders in Libanon te vestigen, snijdt geen hout. U kon bovendien als taxichauffeur werken (zie supra). U stelde dat u dit maar af en toe deed, u had schrik omwille van uw problemen. Echter, zoals reeds duidelijk werd aangetoond, kan geen geloof worden gehecht aan uw problemen. Dat u dus niet opnieuw (frequenter) zou kunnen werken als taxichauffeur toont u niet aan. U noch uw gezin kende overigens enig probleem in de periode dat jullie buiten het kamp woonden (zie NPO, p. 28).

Tot slot dient nog te worden gewezen op het volgende. U verklaarde dat u voordien geen paspoort had, maar vervolgens zowel voor u als uw gezin in augustus 2018, met het oog op jullie vertrek, paspoorten aanvraag (zie NPO, p. 15). Echter, uit uw administratief dossier blijkt dat u reeds in december 2016 een reisdocument, dat geldig is tot december 2021, kreeg uitgereikt (zie 'application' in administratief dossier). U hiermee geconfronteerd bevestigde u dat u inderdaad vroeger al een paspoort had en bijgevolg in 2018 enkel voor uw echtgenote en kinderen reisdocumenten aanvraag (zie NPO, p. 16). Dat u zou vergeten dat u al een paspoort had, is opmerkelijk. Blijkt bovendien dat ook uw echtgenote, dochter S. en zoon A., al voordien in het bezit waren van een paspoort. Deze zouden zijn uitgereikt in november 2017 en waren geldig tot november 2018 (zie 'application' in administratief dossier A(m)., A. en S.). Uw echtgenote hierop gewezen, hield ze aanvankelijk vol dat dit niet kan om uiteindelijk op te merken dat ze zich niet meer herinnert reeds in 2017 een reispas te hebben aangevraagd voor haarzelf (zie NPO A(m)., p. 9). Ook dit is opmerkelijk. Uw raadvrouw wees er tijdens het gehoor van uw echtgenote op dat een paspoort misschien nog drie maanden geldig moet zijn na uitreiking van het visum waardoor het dus mogelijks wel kan dat uw echtgenote dan in augustus 2018 een nieuw paspoort aanvraag (zie NPO A(m)., p. 9). Deze redenering indachtig werd erop gewezen dat het oude paspoort, d.d. november 2017, dan nog in Libanon moet liggen en werd uw echtgenote gevraagd hiernaar navraag te doen bij haar familie om dit oude paspoort, minstens kopieën, over te maken aan het CGVS. Tot op heden heeft u noch uw echtgenote het CGVS nog bijkomende stukken overgemaakt. Evenmin werd verduidelijkt welke stappen jullie eventueel zetten met het oog op het bekomen van het gevraagde document noch werd een reden meegedeeld waarom het niet mogelijk is hieromtrent enig tastbaar begin van bewijs voor te leggen.

Niemand van jullie leggen overigens, minstens een kopie van, jullie reispas voor. Deze zouden zijn afgenomen door de smokkelaar tijdens jullie reis omdat niet het volledige bedrag zou zijn betaald (zie NPO, p. 16). Dergelijke standaarduitleg wordt op zich reeds niet aanvaard. Blijkt bovendien dat u en uw echtgenote zich tegenspreken over jullie hierop volgende pogingen om de paspoorten terug te krijgen. Zo verklaarde u dat u nog telefonisch contact had met de twee smokkelaars. U sprak met beiden maar kon de paspoorten niet recupereren (zie NPO, p. 19). Uw echtgenote beweerde hier dan weer dat u een aantal keer probeerde een van de twee smokkelaars te bereiken, maar deze nooit aan de lijn kreeg (zie NPO A(m)., p. 10). Ook deze bevindingen zetten bijkomend vraagtekens bij uw waarachtigheid.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2023, en dat UNRWA, ondanks de socioeconomische crisis en de crisis in ingevolge de Covid-19-pandemie, zijn opdracht in de Libanon is blijven vervullen.

In de COI Focus *UNRWA financial crisis and impact on its programmes* van 1 februari 2021 wordt toegelicht dat UNRWA sinds 2015 met begrotingstekorten kampt, die in 2018 verergerd zijn door de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het voorbereiden van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget ('programme budget'), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden. Voor de uitvoering van zijn opdrachten kan het UNRWA echter ook beroep doen op andere budgetten of programma's ('emergency budget'), soms gekoppeld aan specifieke projecten ('earmarked funds'), of noodprogramma's, die afzonderlijk gefinancierd worden. Daarom wordt ook in het kader hiervan opgeroepen tot het doen van schenkingen, dit het hele jaar door (met name in de vorm van noodoproepen ('emergency appeals')), en naargelang de specifieke behoeften die in de loop van het jaar worden vastgesteld. In 2020 heeft UNRWA verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen.

Naast het beroep doen op deze verschillende financieringsbronnen, zet UNRWA zijn opdracht voort door maatregelen te nemen die het budget rationaliseren, en door te bezuinigen op verschillende operationele kosten, **teneinde de continuïteit van zijn dienstverlening te waarborgen ondanks de ernstige moeilijkheden** ingevolge de onderfinanciering en Covid-19-crisis. Zo is het loon van dagloners tijdelijk onderbroken, en worden zij enkel uitbetaald wanneer zij in staat zijn hun werk, overeenkomstig hun arbeidsovereenkomst, te verrichten. Het agentschap gebruikte een lening van het United Nations Central Emergency Response Fund om onder meer achterstallig loon uit te betalen aan zijn werknemers. Op het gebied van de gezondheidszorg heeft UNRWA besloten om de artsen die met pensioen gaan niet te vervangen, en niet langer dokters voltijds in dienst te nemen, maar gebruik te maken van artsen die op dagbasis worden betaald. In het onderwijs worden geen nieuwe leraren aangeworven, en wordt er eveneens gebruik gemaakt van leerkrachten die per dag uitbetaald. Het maximum aantal leerlingen per klas steeg van 45 naar 50. Sommige cursussen moesten geannuleerd worden wegens een gebrek aan middelen om de leraren te betalen die de afwezige leerkrachten vervangen, en schoolboeken konden aan het begin van het schooljaar niet worden uitgedeeld. De materiële, sociale en voedselhulp is uitsluitend gericht op de individuen en gezinnen die het zwaarst te lijden hebben onder de onzekerheid. De infrastructuur en de kampen zijn afhankelijk van specifieke budgetten die niet rechtstreeks worden beïnvloed door de algemene tekorten. In Libanon omvatten de programma's van het UNRWA activiteiten op het gebied onderwijs, gezondheidszorg, Social Safety Net Services (SSNP), verbetering van de infrastructuur en bescherming van de kampen. Van de prioriteiten wordt voedselhulp als de hoogste prioriteit beschouwd. Na een noodoproep voor donaties om het budget met betrekking tot voedselhulp te kunnen dekken, en nadat het geconfronteerd werd met een tekort aan (toegezegde) donaties, deed UNRWA beroep op het Central Emergency Response Fund van de VN om een onderbreking in de verstrekking van deze essentiële hulp te voorkomen. Wat de andere dringende diensten betreft, is UNRWA bezig met het doorvoeren van aanpassingen.

Uit het voorgaande blijkt dat UNRWA actueel geconfronteerd wordt met een zeer ernstige financieringscrisis. Uit de beschikbare informatie blijkt dat men vreest dat, als UNRWA **in de nabije toekomst** niet in haar financieringsbehoeften zou kunnen voorzien, er een verslechtering zou kunnen optreden van de voorzieningen in de kampen, een verslechtering van de kwaliteit van de medische diensten, een toename van het schoolverzuim en een achteruitgang van de kwaliteit van het onderwijs, de onmogelijkheid om de armste bevolkingsgroepen materiële basisvoorzieningen te verlenen en, meer fundamenteel, de regelrechte stopzetting van de diensten van UNRWA indien het niet langer mogelijk zou zijn om personeel te betalen dat de continuïteit van deze diensten kan garanderen. De

Commissaris-generaal is van mening dat deze prognoses niet actueel van aard zijn. Hij is van oordeel dat de asielinstanties zich moeten uitspreken over de situatie zoals die bestaat op het ogenblik dat zij hun beslissing nemen, en niet op basis van veronderstellingen over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren. Dit klemt des te meer nu UNRWA zelf verklaart dat hij zijn opdracht blijft uitvoeren, en wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'.

*De Commissaris-generaal is van oordeel dat, hoewel UNRWA thans met ongekennde financiële moeilijkheden te kampen heeft, er op basis van de beschikbare informatie geen aanwijzingen zijn dat de bijstand van UNRWA in Libanon **tot op heden** niet meer doeltreffend zou zijn, noch dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen. Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, beheert UNRWA in Libanon 27 gezondheidscentra, 65 scholen, 1 beroepsopleidingscentrum beheert. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de 12 kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen ('emergency appeals') voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de bijstand die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.*

Libanon maakt momenteel een diepe economische, sociale en gezondheidscrisis door. Hoewel de Palestina Vluchtelingen en de faciliteiten van UNRWA niet fysiek werden getroffen door de ontploffing in de haven van Beiroet op 4 augustus 2020, heeft de corona-pandemie een sterke impact gehad op een bevolking die reeds kwetsbaar was door deze crises. Velen zijn afhankelijk van de financiële noodhulp die zij van de UNRWA ontvangen om hun gezinnen te voeden. Na een blokkering als gevolg van operationele problemen, had UNRWA in juli 2020 al aan meer dan 89.000 gezinnen financiële steun kunnen verlenen.

Ingevolge de Covid-19 pandemie heeft UNRWA op 8 mei 2020 een emergency appeal voor een bedrag van 93,4 miljoen dollar gelanceerd. Op 13 augustus 2020 was reeds 63% van het gevraagde bedrag toegezegd. Verder blijkt dat UNRWA zijn dienstverlening heeft aangepast om te kunnen reageren op de COVID-19-pandemie en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de Palestijnse bevolking te helpen voorkomen.

De volgende maatregelen hebben in belangrijke mate bijgedragen tot het indammen van het virus en het waarborgen van de continuïteit van de dienstverlening: oprichting van twee quarantainecentra in samenwerking met Artsen zonder Grenzen; het verder laten functioneren van de 27 gezondheidscentra bleven met een systeem van triage en afspraken via een hotline om drukte in de medische centra te vermijden, hervatting van de werkzaamheden aan de infrastructuur; herstel van opvangplaatsen en installatiebeheer; aanwerving van personeel ter ondersteuning van de afvalinzameling en ontsmettingscampagnes in de kampen om het hoofd te bieden aan de druk op de gezondheidszorg ten gevolge van Covid-19; het invoeren van afstandsonderwijs waarbij de kosten voor een internetaansluiting en laste genomen werden; en het opzetten van een versneld online inhaalprogramma.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in Libanon verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genoodzaakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA tot op heden in Libanon nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedselhulp, onderwijs, huisvesting, etc., en bijgevolg nog steeds in de mogelijkheid is om de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd Libanon te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ayn al Hilweh erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de economische impact van de explosie die op 4 augustus 2020 plaatsvond in de haven van Beirut op nationaal niveau groot is, en dat niettegenstaande uit de beschikbare informatie blijkt dat de hoogst dringende noden in Beiroet intussen voor een groot deel tegemoet gekomen is, er nog een nood bestaat aan meer structurele bijstand, hoofdzakelijk voor de meest kwetsbaren. Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in Libanon persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de explosie in de haven van Beirut. Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Libanon.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar Libanon nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar Libanon in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in Libanon precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in Libanon behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo woonde u in het vluchtelingenkamp in een woning die u eigendom was. U verklaarde dat u de woning verkocht voor uw vertrek uit Libanon. Dit betreft echter een loutere bewering die u niet weet te staven. Dit terzijde, zoals hierboven reeds werd opgemerkt, bleek u ook buiten het kamp een verblijfplaats te hebben, dit bij de familie van uw echtgenote, en u haalde geen redenen aan waaruit blijkt dat u zich, omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid, niet opnieuw buiten het kamp zou kunnen vestigen met uw kinderen en uw Libanese echtgenote (zie supra). U werkte in Libanon als taxichauffeur. Ook al had u het niet breed, u kon wel voorzien in de basisbehoeften van uzelf en uw gezin. U haalde aanvankelijk aan dat u veel dingen niet kon kopen. Hier echter op doorgevraagd nuanceerde u uw antwoord en stelde u dat jullie een beetje moesten sparen alvorens

jullie nieuwe kledij konden kopen voor de kinderen. Uw echtgenote werkte niet. Als reden haalde u aan dat ze niet mocht van u, dat de vrouwen 'bij jullie' thuisblijven om voor de kinderen te zorgen. In elk geval blijkt hieruit dat een extra inkomen om de dagdagelijkse voorzieningen te kunnen betalen niet vereist was. Blijkt voorts dat jullie ook terecht konden bij de familie van uw echtgenote die jullie, indien nodig, financieel steunden. Zo hielpen de broers van uw echtgenote jullie bij het bekostigen van S. haar universitaire studies en betaalden ze een deel van jullie reis. Jullie reis kostte bovendien 60.000\$. Blijkt dat u zelf 30.000\$ betaalde en de rest werd betaald door de familie van uw echtgenote. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw schoonbroers ook af en toe de dochters van uw overleden schoonzus helpen zodat ze kunnen voorzien in hun onderhoud (zie NPO, p. 3, 4, 5, 6, 8, 13 en 18). U blijkt aldus over een uitgebreid familiaal netwerk te beschikken die u en uw gezin in het verleden altijd steunde indien nodig. U toont niet aan dat u, ingeval van een terugkeer naar Libanon, niet opnieuw bij hen zou terecht kunnen, dan wel beroep zou kunnen doen op eventuele hulp en bijstand indien nodig.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Libanon van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u Libanon verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Verder blijkt voor het bekomen van een verlenging of vernieuwing van zijn reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Voor een aanvraag dient men zich persoonlijk aan te melden in het bezit van de nodige (identiteits)documenten. De aanvraag wordt vervolgens overgemaakt aan het Libanese ministerie voor Buitenlandse Zaken en de Algemene Veiligheidsdienst (SG), dewelke uiteindelijk beslist over de aanvraag en het reisdocument verlengt of een nieuw uitreikt. Van de aanvrager wordt de volle medewerking verwacht, bijvoorbeeld bij het voorleggen van documenten. Deze procedure neemt minstens twee à drie maanden in beslag. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het huidige politieke klimaat en het de facto beleid ten opzichte van de terugkeer van Palestijnse vluchtelingen in Libanon (PRL) restrictief is. Verder blijkt dat een gedwongen terugleiding of een terugkeer die "vrijwillig" verloopt maar waarbij autoriteiten van het gastland betrokken zijn (bv. doordat zij een informatieverzoek doen, vragen om de afgifte van een LP of een terugnameverzoek indienen) nagenoeg onmogelijk gemaakt wordt door de Libanese autoriteiten. Echter, nergens uit de beschikbare informatie blijkt dat PRL die op eigen initiatief aankloppen bij de Libanese ambassade geen reisdocumenten kunnen bekomen of het verbod krijgen terug te keren naar Libanon. Er zijn echter wel factoren die een vrijwillige terugkeer negatief kunnen beïnvloeden, met name een uitreis met een Palestijns paspoort afgeleverd door de Palestijnse ambassade in Libanon, een illegale uitreis, een uitreis met valse documenten, de tussenkomst van de overheid van het land waaruit vrijwillig wordt teruggekeerd of eerdere problemen met de Libanese autoriteiten. In voorkomend geval wordt de aanvraag grondig gescreend en valt het voor dat men bij aankomst in Libanon (gedurende één week tot maximum 3 maanden) vastgehouden en beboet worden omdat men het land illegaal is uitgereisd. Tot slot blijkt uit de beschikbare informatie dat de door IOM begeleide terugkeer voor PRL nog steeds mogelijk is. De recentste begeleide terugkeer van een Palestijn naar Libanon vond plaats in september 2019. IOM heeft sindsdien geen aanvragen meer gehad van PRL die vrijwillig terug willen keren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen dient besloten te worden dat een terugkeer naar Libanon mogelijk is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Libanese identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen. Dat u niet langer in het bezit bent van een geldig reisdocument – dit zou onderweg zijn afgenomen door de smokkelaar – is, zoals hierboven werd aangehaald, weinig aannemelijk. Er zijn dan ook geen redenen

om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in Libanon van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in Libanon, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar Libanon louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de **COI Focus Libanon Veiligheidssituatie**, 11 januari 2021, beschikbaar op

<https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/>

[coi focus libanon de veiligheidssituatie 20210119.pdf](#) of <https://www.cgvs.be>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalme te roepen.

Libanon herstelde in de zomer van 2017 staatscontrole over de noordoostelijke grensregio en pakte hiermee de veiligheidsimpact van de oorlog in Syrië aan. Het leger en Hezbollah controleren nu de volledige grensregio met Syrië. Verschillende lokale salafistische bewegingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. De laatste terroristische aanslag in Beiroet gebeurde in 2015.

Tijdens de verslagperiode is het aantal aan IS gerelateerde veiligheidsincidenten licht toegenomen. Voorts viel een lichte stijging van (geïsoleerde) gevallen van sektarisch geweld verspreid over het land te noteren in een context van toenemende armoede en het wijdverbreide wapenbezit.

Sinds oktober 2019 komt het Libanese volk in opstand tegen de heersende elite. Volgens mensenrechtenorganisaties gebruikten ordetroepen buitensporig geweld om betogers uiteen te drijven. Er vielen bij benadering 1000 gewonden, voornamelijk in Beiroet en Tripoli, en een viertal doden (burgers). Dit soort geweld, waarbij de Libanese veiligheidsdiensten demonstranten verwonden of doden, is in wezen doelgericht van aard en valt dus niet onder artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens de verslagperiode bleef de situatie in Zuid-Libanon stabiel ondanks kleinschalige vergeldingsincidenten tussen Israël en Hezbollah. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 wordt grotendeels nageleefd. Beide partijen houden zich aan een wederzijds afschrikkingsevenwicht.

Het tijdens de verslagperiode gerapporteerd geweld betrof ook crimineel en clangeweld, waarbij doden en gewonden vielen (voornamelijk bendeleden en soldaten). De regio Baalbek-Hermel huisvest verschillende invloedrijke gewapende clans die de facto milities vormen en zowel crimineel als sektarisch geweld plegen alsook onderlinge afrekeningen. Voorts gingen verschillende raids en arrestaties van vermeende extremisten gepaard met schietincidenten.

In de Palestijnse kampen bleef de huidige veiligheidssituatie relatief stabiel. In Ain al-Hilwah verminderden sinds 2018 de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen. Verschillende leden van extremistische groeperingen verlieten het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken. In 2020 was opnieuw sprake van geïsoleerde schietincidenten tussen enkelingen behorend tot gewapende facties. In 2020 viel, zoals in 2019, minstens één burgerdode bij het gerapporteerd geweld.

Gelet op de doelgerichte aard van de conflicten tussen de Libanese autoriteiten en de in het land aanwezige gewapende groeperingen en de constante en aanzienlijke daling van het beperkt aantal burgerslachtoffers, meent het Commissariaat-generaal dat er op dit ogenblik in Libanon geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er kan dus niet besloten worden dat u als gevolg van de huidige veiligheidssituatie bij een terugkeer naar Libanon in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige

veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Libanon actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Libanon belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De voorgelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. De identiteitskaarten van uzelf en uw gezinsleden, i.c. uw echtgenote en uw dochters S(a). en S(o)., bevestigen louter jullie persoonsgegevens die niet ter discussie staan. De print van uw UNRWA-kaart bevestigt dat u geregistreerd bent bij UNRWA doch ook dit wordt niet betwist. De print van het Belgisch psychologisch attest op naam van uw echtgenote heeft geen betrekking op u. De prints van de medische attesten op uw naam en de print van het attest van het Volkscomité werden hierboven reeds besproken.

Na het gehoor bezorgde uw advocaat nog middels een schrijven een aantal opmerkingen aan het CGVS. In casu werd in uw hoofde aangehaald dat u het gevoel hebt niet duidelijk te hebben kunnen uitleggen tijdens het gehoor waarom precies u gekozen werd om met de islamisten samen te werken. U herhaalt hier echter nogmaals hetgeen u tijdens uw gehoor aanhaalde, i.c. dat u een taxichauffeur was, nooit problemen kende en een neutraal iemand bent. Dit kan echter totaal geen ander licht werpen op hetgeen dienaangaande hierboven werd aangehaald (zie supra).

U wenst ook te verduidelijken waarom u tijdens uw interview bij de DVZ de naam 'Bilal Badr' niet noemde terwijl u dit wel deed tijdens het gehoor bij het CGVS. Het was voor u altijd al duidelijk dat Bilal Badr achter de problemen zit. Er zijn echter verschillende groeperingen, allen onder het leiderschap van Bilal Badr, maar welke groepering u precies viseerde, weet u niet. Het was uiteindelijk makkelijker om dan de naam Bilal Badr te noemen omdat dit iets voor de interviewer betekende, dan te blijven toegeven dat u het niet weet. U komt hier echter niet verder dan het uiten van een loutere post-factum verklaring. Zoals hierboven reeds aangebracht is het toch opmerkelijk dat u noch A. bij de DVZ deze naam noemden, terwijl jullie beiden tijdens jullie persoonlijk onderhoud bij het CGVS direct deze naam aanhaalden. Uw stelling dat u deze naam dan maar noemde omdat dit iets voor de interviewer betekende, houdt dan ook geen steek. Indien u daadwerkelijk enkel en alleen omwille van de interviewer deze naam noemde, kan immers niet worden ingezien waarom u dit dan niet ook zo aanhaalde bij de DVZ. Anderzijds zou dan eerder verwacht worden dat u, weerom in de veronderstelling dat u die naam dan inderdaad omwille van de interviewer noemde, deze dan bij het CGVS ook niet direct zou genoemd hebben, doch pas wanneer u hier herhaaldelijk zou naar zijn gevraagd (NPO, p. 10).

Voorts wordt nog opgemerkt dat er na jullie onderhoud bij het CGVS nog pogingen plaatsvonden om de smokkelaar in Libanon te contacteren in verband met jullie paspoorten, doch tevergeefs. Uw dochter S. zou het nummer van de Libanese smokkelaar in haar gsm gehad hebben, maar na een update was ze alle nummers kwijt. S. zou via haar oom diens nummer opnieuw hebben proberen te verkrijgen maar uiteindelijk vernomen hebben dat de smokkelaar niet meer te vinden is nadat bekend werd dat hij veel mensen heeft bedrogen. Jullie blijven proberen en zullen de Commissaris-generaal iets laten weten zodra jullie nieuws hebben in verband met jullie paspoorten. Opnieuw komt u hier niet verder dan het uiten van een loutere bewering die op geen enkele manier wordt gestaafd door enig overtuigend en

tastbaar begin van bewijs. U slaagt er aldus ook hier niet in bovenstaande bevindingen aangaande jullie paspoorten om te vormen. Bovendien kan niet worden ingezien waarom, indien er dan toch contact zou geweest zijn met een familielid in Libanon, geen navraag kon gedaan worden naar het 'oude' paspoort van uw echtgenote (zie supra).

Verder haalt u aan dat u, alsook uw kinderen, UNRWA-Palestijnen zijn. Indien jullie buiten het kamp zouden gaan wonen, zouden jullie geen bijstand meer kunnen krijgen van UNRWA en moeten jullie aldus van rechtswege erkend worden als vluchteling. Dient hier vooreerst te worden benadrukt dat er in hoofde van uzelf alsook uw kinderen kon worden vastgesteld dat er geen sprake is van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in Ain el Helwe. Dat jullie zich aldus niet opnieuw in Ain el Helwe zouden kunnen vestigen, is niet aangetoond. Bovendien kan hier nog worden aan toegevoegd dat uit uw eigen verklaringen blijkt dat de bijstand van UNRWA waarop jullie recent beroep deden, beperkt was tot het onderwijs van uw kinderen A., S(o) en S(a). Andere UNRWA hulp hebben jullie niet gevraagd. Dat u en uw gezin aldus afhankelijk zijn van UNRWA bijstand kan niet worden weerhouden. Bovendien werd hierboven ook reeds uitdrukkelijk aangetoond dat u en uw echtgenote wel degelijk de mogelijkheid hebben zich buiten het kamp, zonder de bijstand van UNRWA, te vestigen.

U wenst verder nog in te gaan op een aantal specifieke verklaringen die u aflegde tijdens het gehoor. U wenst te verduidelijken dat jullie paspoorten werden afgenomen in Spanje. Toen u tijdens het gehoor op een gegeven moment werd gewezen op feit dat u bij de DVZ verklaarde dat u 4000 euro betaalde voor uw reis, raakte u geïrriteerd. U benadrukt dat u toen niet goed heeft nagedacht. Nu u wel de tijd had om na te denken herinnert u zich dat u 4000 euro betaalde voor de reis tussen Spanje en Frankrijk. Deze opmerkingen voegen niets wezenlijks toe aan uw relaas en kunnen dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie.

*Aangaande de eerste keer dat u werd aangesproken en gevraagd om samen te werken, wenst u nog toe te voegen dat u toen door twee taxichauffeurs die samenwerken met de islamisten werd aangesproken. Daarom beschouwde u dit toen niet als een bedreiging. Dit is voor u zo relevant dat het u niet nodig leek dit te preciseren. Zoals hierboven aangehaald strookt dit niet met hetgeen u dienaangaande verklaarde bij de DVZ en waar u uitdrukkelijk stelde dat de personen die u aanspraken **steeds** gemaskerd waren. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelde u dan dat u de eerste twee keer door niet gemaskerde personen werd aangesproken. Dat u thans stelt dat de personen die u de eerste keer aanspraken eveneens taxichauffeurs waren die reeds samenwerkten met de islamisten, is opmerkelijk. U immers tijdens uw onderhoud op het CGVS gevraagd of u de personen die u de eerste aanspraken kende, stelde u uitdrukkelijk van niet (zie NPO, p. 21). Hoe u dan nu plots wel weet dat het eveneens om taxichauffeurs ging die reeds door een groepering waren gerekruteerd, is niet duidelijk.*

U wenst voorts nog te verduidelijken dat u uw echtgenote voordien wel degelijk reeds iets had verteld over de 'gesprekken' maar pas na het laatste gesprek ook inlichtte over de bedreigingen. Opnieuw komt u hier niet verder dan het zonder meer uiten van een loutere postfactum verklaring. U werd immers tijdens uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of u uw familie inlichtte over de 'gesprekken', niet over de bedreigingen. Uw antwoord was toen duidelijk. U stelde dat u hen inlichtte na het laatste gesprek (zie NPO, p. 23). Dat u thans 'verduidelijkt' dat u uw vrouw wel reeds eerder over de gesprekken vertelde maar niet over de bedreigingen, blijft opmerkelijk. Immers, na het derde gesprek – waarbij u een eerste keer werd bedreigd - ging u reeds bescherming vragen aan het Volkscomité (zie supra). Het blijft aldus bevreemdend dat u uw gezinsleden niet per direct inlichtte over de specifieke toedracht van de problemen.

Tot slot merkt u op dat er reeds mensen op de hoogte waren van het feit dat u als een spion van de autoriteiten werd beschouwd nog voor u het kamp verliet. U past hier zonder meer uw eigen verklaringen aan. Ondanks dat u aanvankelijk voor het CGVS verklaarde dat u het kamp pas verliet nadat u via via vernam dat u als een spion werd beschouwd, stelde u later uitdrukkelijk dat u dit pas vernam toen u al buiten het kamp verbleef (zie NPO, p. 20 en 27). Het thans opnieuw aanpassen van uw verklaringen doet bijkomend vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Uw bijkomende opmerkingen laten niet toe een ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

U merkt verder nog op dat het gehoor gespannen verliep, i.c. er was een discussie over de reisweg, u mocht niet roken, u mocht uw medicatie voor uw knie niet nemen. U percipieerde dit als agressief en reageerde hierop. Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat er zeker begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u zich op een gegeven moment opgelaten voelde tijdens het gehoor, dit

mede gezien uw hoge bloeddruk en gezondheidssituatie – feiten die evenwel pas geruime tijd na aanvang van het gehoor ter sprake kwamen (zie supra) – en het feit dat u niet kon roken en uw medicatie niet kon nemen. Echter, tijdens het gehoor werd u door de protection officer niet uitdrukkelijk verboden uw medicatie in te nemen. Op het moment dat u zonder enige verduidelijking een pil wou nemen, werd door de protection officer wel gevraagd om welke medicatie het ging én werd eveneens verduidelijkt dat er voorzichtigheid geboden was voor het geval de medicatie enige invloed zou hebben op uw vermogen verder uw gehoor af te leggen. U gaf aan last te hebben van uw knie. U dan vervolgens gevraagd welke medicatie het precies betrof en of het om een gewone pijnstillerting ging, reageerde u zelf kortaf ‘laat maar, ik neem het later wel’ (zie NPO, p. 20). Aangaande het feit dat u niet mocht gaan roken tijdens een korte pauze die werd voorzien, dient voorts te worden opgemerkt dat dit omwille van de veiligheidsmaatregelen die tengevolge Covid-19 in acht moeten genomen worden, niet mogelijk was. Dit werd u ook als dusdanig meegegeven door de protection officer (zie NPO, p. 25). Aangaande de gespannen sfeer tijdens het gehoor en het feit dat u ‘gewoon reageerde op vragen die u als agressief percipieerde’, dient te worden opgemerkt dat op u de verplichting rust om duidelijk en zo nauwkeurig mogelijk op de u gestelde vragen te antwoorden. Dat u verschillende vragen herhaaldelijk werden gesteld, dat u tijdens uw gehoor werd gewezen op inconsistenties en bepaalde ongerijmdheden, had dan ook enkel tot doel bepaalde zaken te verduidelijken en een zo duidelijk mogelijk zicht te krijgen op uw relaas, en niet, zoals u meende, om u ‘in de val te laten lopen’. Dit werd u ook uitdrukkelijk zo meegedeeld door de protection officer die zich eveneens verontschuldigde voor de (manier van) vragen die u als ‘agressief beschouwde’ (zie NPO, p. 25 en 26). U bleek dit uiteindelijk ook te aanvaarden, erkende tevens dat u het op een gegeven moment ‘moeilijk’ had, mede omwille van uw hoge bloeddruk, en excuseerde u eveneens voor heftige reactie op bepaalde vragen (zie NPO, p. 30).

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat ook in hoofde van uw zoon en dochter werd besloten tot een uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In hoofde van uw echtgenote werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 52, 55/2 en 57/6 in fine van de Vreemdelingenwet; artikel 1 en 1, D van het Vluchtelingenverdrag; artikel 3 van het EVRM en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het beginsel van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag verwijst verzoeker naar de arresten *El Kott* en *Bolbol* van het Hof van Justitie en stelt dat het onvermogen van UNRWA om haar missie te voldoen het gevolg kan zijn van redenen die haar eigen zijn, dan wel van redenen die eigen zijn aan de verzoeker zelf. Als verzoeker werd gedwongen om het werkgebied van UNRWA te verlaten, is UNRWA om die reden niet in staat om haar missie te vervullen en moet verzoeker dus worden erkend als vluchteling. *In casu* wijst verzoeker er op dat hij van Palestijnse afkomst is en dat hij door UNRWA als vluchteling werd erkend zodat verweerster dan ook terecht onderzocht of er geen toepassing moest gemaakt worden van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Waar verwerende partij stelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielaas, stelt verzoeker het er niet mee eens te zijn en antwoordt hij als volgt op de argumenten in de bestreden beslissing. “-De vermeende onduidelijkheid aangaande de identiteit van de vervolgers van verzoeker. Verzoeker heeft alles verteld wat hij weet over de personen en de groepering die hem en zijn familie bedreigden. Niet in het minst uit de bestreden beslissing zelf, blijkt dat verzoeker duidelijk heeft aangegeven dat hij vervolgd werd door de Taqfiri-groepering die actief is in het kamp AIN EL HELWA en deel uitmaakt van de militia van Bilal BADR. De namen en verdere identiteitsgegevens kent hij niet. Deze groepering beschreef hij als agressief. De 2 eerste keren dat verzoeker door hen werd aangesproken betroffen het leden in burger. Vaak zijn de leden van de groepering echter bewapend en gemaskerd. Dat was ook het geval toen verzoeker een derde en vierde keer door hen werd aangesproken.

- De vermeende ongeloofwaardigheid van de interesse die de groepering had in een persoon met het profiel van verzoeker.

Verweerster meent dat het onduidelijk, zelfs ongeloofwaardig, zou zijn dat de bewuste groepering interesse had in een man met het profiel van verzoeker, zijnde een politiek en religieus neutrale taxichauffeur. Nochtans moge het duidelijk zijn dat verzoeker een job uitoefende die het voor de groepering interessant maakte om hem in te lijven: Verzoeker reed als taxi-chauffeur vaak in en uit het kamp van AIN EL HELWE. Bij meerdere gelegenheden maakte de leden van de Taqfiri-groepering het verzoeker duidelijk dat zij van hem verwachtten dat hij goederen, geld en mensen in- en uit het kamp zou smokkelen...

-De ongeloofwaardigheid van de zagezegde weinig dwingende manier waarop verzoeker door de groepering werd benaderd. Verweerster meent dat de aanpak van de Taqfiri-groepering weinig agressief en ingrijpend zou zijn geweest. Zo meent zij dat het logischer was geweest, mocht deze groepering verzoeker ook tijdens het eerste en het tweede gesprek hebben bedreigd of zijn langsgesproken op zijn thuisadres. Waarom de vaak agressieve Taqfiri besloten om verzoeker in eerste instantie 'vriendelijk' te benaderen kan verzoeker enkel verklaren als een inlijvingsstrategie. Misschien dachten zij dat verzoeker meer geneigd zou zijn om in te gaan op hun aanbod indien ze hem geruststelden eerder dan de stuipen op het lijf jaagden. Opgemerkt dient te worden dat hun geduld alleszins van korte duur was. Al bij een derde gesprek werd gedreigd om verzoeker te doden. Niet veel later werd de zoon van verzoeker zelfs ontvoerd met de bedoeling verzoeker onder druk te zetten om deel te nemen aan hun activiteiten.

-Het vermoeden dat verzoeker zijn reisdocument achterhoudt omdat de hierin vervatte informatie mogelijks niet overeenstemt met zijn verklaringen. Verzoeker is formeel dat hij niet meer in het bezit is van zijn reisdocument. Hetzelfde geldt voor de andere familieleden. Hij vertelde verweerster de waarheid, met name dat hij het paspoort aan zijn smokkelaar dienden af te geven. De familie ondernam nog enkele pogingen om de paspoorten bij de smokkelaar te recupereren. Deze pogingen hadden echter geen succes.

-Bepaalde houdingen en handelingen van verzoeker die zouden niet corresponderen met de houding van een persoon die vreest voor zijn eigen veiligheid en die van zijn gezin. De houding van verzoeker zou volgens verweerster niet corresponderen met de houding van een persoon die wérkelijk zou vrezen voor zijn eigen leven en dat van zijn familie. Om die reden zou zijn asielrelaas ongeloofwaardig zijn. Verzoeker bleef gewoon verder werken, de kinderen bleven gewoon verder naar school gaan, de familie bleef gewoon verder op hetzelfde adres wonen, eet. Zo stelt verweerster. Belangrijk te benadrukken is dat verzoeker wel degelijk stappen ondernam om zichzelf en zijn familieleden te beschermen. Alles begon met het contacteren met het Popular Committee dat hem spijtig genoeg tot 2 maal toe wandelen stuurde. Ook paste hij zijn werkuren aan en gebod hij zijn gezinsleden voorzichtig te zijn. Eenmaal zijn zoon in vrijheid werd gesteld, bracht hij zijn zoon ook onder op een schuiladres buiten het kamp. Een week later sloten hijzelf, zijn echtgenote en de overige kinderen zich aan bij zoon A.. In tegenstelling tot wat verweerster tracht te beweren had verzoeker het helemaal niet zo breed. Hij was de enige kostwinner van zijn gezin. Met de schamele hulp die hij kreeg van UNWRA, kon hij zijn gezin niet van eten voorzien. Om in het levensonderhoud van hemzelf en dat van zijn gezin te voorzien was het noodzakelijk dat hij aan het werk bleef. Dit was niet evident, zeker gelet op de precaire financiële situatie in LIBANON. Verzoeker probeerde het risico echter te beperken. Zo ging hij enkel nog werken overdag. Dat verzoeker ondanks de grote risico's aan het werk bleef, toont net aan dat hij het beste probeerde te maken van de situatie die zich voordeed. Hij heeft steeds gehoopt dat de problemen zouden gaan liggen, zodat hij en zijn gezin een rustig en veilig leven konden leiden in LIBANON.

-Het vermeende gebrek aan bewijswaarde van het document van het Popular Committee. Verweerster meent dat het document dat verzoeker bijbrengt van het Popular Committee geen bewijswaarde zou hebben. Door zulks te beweren stelt verweerster in feite dat dit comité zich schuldig zou hebben gemaakt aan schrijftvervalsing, hetgeen uiteraard een stap te ver is."

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker en zijn gezin een relatief normaal leven konden leiden in Libanon en dat de omstandigheden waarin zij leefden niet mensonwaardig zouden zijn, stelt verzoeker dat hij het hiermee niet eens is en wijst er op dat hij tal van jobs heeft uitgeoefend in Libanon en dit deed omdat hij geen andere keuze had. Hij diende meermaals op zoek te gaan naar ander werk omwille van zijn problemen en de economische omstandigheden in het land. Hij stelt dat het klopt dat hij een onroerend goed op zijn naam had staan maar hij heeft dit, net zoals zijn wagen moeten verkopen om zijn reis naar Europa te bekostigen. Spaargeld heeft de familie niet en wanneer zij zouden moeten terugkeren naar Libanon zullen zij geen enkele bezitting meer hebben.

Met betrekking tot de bijstand van UNRWA wijst verzoeker er vooreerst op dat hij en zijn gezin medische hulp en scholing aangeboden kregen door UNRWA. Hij stelt dat UNRWA een groot tekort heeft aan financiële middelen, wat een grote impact heeft op de vervulling van haar missie en dat dit niet in het minst blijkt uit haar eigen website: "UNRWA is confronted with an increased demand for services resulting from a growth in the number of registered Palestine refugees, the extent of their vulnerability and their deepening poverty."

UNRWA is fouled almost entirely by voluntary contributions and financial support has been outpaced by the growth in needs. UNRWA encourages all Member States to work collectively to exert all possible efforts to fully fund the Agency's Programme Budget in 2017. UNRWA emergency programmes and key projects, also operating with large shortfalls, are funded through separate folding portals. Following the 2014 conflict, US\$ 295 million has been pledged in support of UNRWA's emergency shelter programme, for which an estimated US\$ 720 million is required. This leaves a current shortfall of US\$ 425 million. UNRWA urgently appeals to donors to generously contribute to its emergency shelter programme to provide displaced Palestine refugees in Gaza with rental subsidies or cash assistance to undertake repair works and reconstruction of their damaged homes. As presented in UNRWA's occupied Palestinian territory (oPt) Emergency Appeal for 2017, the Agency is seeking US\$ 402 million to meet the minimum humanitarian needs of Palestine refugees in the oPt. The Gaza portion of the Emergency Appeal amounts to US\$ 355 million for 2017, to address protracted, large scale humanitarian needs. More information can be found here." Verweerster stelt dat UNRWA er momenteel nog in slaagt om haar missie te volbrengen. Verzoeker trekt dit in twijfel. Er kan immers geen discussie bestaan over het feit dat dit gebrek aan financiering gevolgen heeft en zal hebben. Momenteel zijn minstens volgende consequenties voelbaar voor mensen zoals verzoeker en zijn gezin. De gevolgen zullen enkel maar meer voelbaar en zichtbaar worden. Verzoeker is dan ook allesbehalve zeker dat UNRWA erin zal slagen om ook in de toekomst een minimale bijstand te verlenen. "UNRWA kampt al een tijdje met financiële moeilijkheden. Zo besliste de VS in 2018 om haar financiële steun aan de organisatie stop te zetten. Komt daarbij dat afgelopen zomer België en andere Europese lidstaten hun steun aan UNRWA opschortten omwille van een intern rapport waarin de top van de organisatie beschuldigd wordt van onder meer machtsmisbruik. Ondertussen stijgen de noden van de Palestijnse bevolking alleen maar: vandaag hebben meer dan een miljoen mensen in Gaza - ongeveer de helft van de bevolking - noodhulp nodig om hun dag door te kunnen komen. In 2000 waren dat er "slechts" 80.000. Deze week waarschuwde Christiaeni Saunders, huidig Commissaris-Generaal voor de UNRWA, dat de organisatie minstens 167 miljoen dollar nodig heeft om het hoofd boven water te kunnen houden tot het einde van dit jaar. Dit bedrag is nodig enkel en alleen om een onaanvaardbaar minimum vast te houden. Neem bijvoorbeeld onderwijs. Dit jaar telden de UNRWA scholen in Gaza 7000 studenten meer dan vorig jaar. Het aantal scholen bleef echter gelijk. Gevolg: gemiddeld 39 tot 41 studenten per klas. Scholen hanteren twee tot drie shiften per dag omdat zoveel leerlingen niet allemaal samen in de gebouwen kunnen. Sommige kinderen vertrekken dus om 7u naar school maar zijn voor 11 uur alweer thuis. Levensbelangrijke lesuren gaan verloren en zullen nooit teruggewonnen worden. De internationale gemeenschap keert hier duidelijk haar rug naar de kinderen van Gaza. (...) UNRWA bevindt zich ook zelf in het midden van de aanhoudende crisis en doet net zoals andere lokale en internationale organisaties wat het kan om hulp te bieden. Maar het is vechten tegen de bierkaai. Opvallend is dat het RvV in haar laatste beslissing geen nadruk legt op de aanhoudende Israëlische blokkade die al meer dan 13 jaar aansleept. De beperkte in- en uitgang van mensen en commerciële goederen hebben een verwoestende humanitaire en economische impact. Prijzen schieten, net zoals de armoede, de hoogte in. Bijna 97% van het water is vervuild. Een kind van 13 jaar maakte nooit een volledige dag met elektriciteit mee. Een context van "de-development", waarbij ontwikkeling niet enkel stagneert maar effectief teruggeschroefd wordt, doet zich al jaren voor. De werkloosheid steeg er tot 52%, het hoogste cijfer ooit gemeten. Dit aantal loopt op tot 74% voor vrouwen en 69% voor de jongeren. Armoede wordt zichtbaar in het straatbeeld van Gaza. Mensen worden in negatieve coping-mechanismen geduwd. Het lenen van geld en voedsel is er een noodzaak geworden. Schulden lopen op." (<https://www.vrt.be/vrlnws/ni/2019/11/28/een-retourtje-gaza/>) . Veiligheidssituatie. Ook vandaag is de situatie allesbehalve stabiel. Noch UNRWA, noch de overheid kan soelaas bieden. De UNRWA heeft geen zekerheid te stellen voor de Palestijnen in de Libanese vluchtelingenkampen. UNRWA heeft niet in haar missie om de bescherming en veiligheid van de Palestijnen tegen geweld en discriminatie te waarborgen. UNRWA kan niet zorgen voor de veiligheid van de Palestijnen in de bezette gebieden, maar bied in tegendeel welzijn, onderwijs, gezondheidszorg en onderdak. UNRWA kan de burgers niet beschermen tegen vervolging of bommen. UNRWA slaagt er niet eens om haar eigen missies te volbrengen (cfr. supra). Coronacrisis. Verder dient stil te worden gestaan van de eventuele gevolgen van de coronacrisis op de levensomstandigheden in LIBANON: BEIRUT (Thomson Reuters Foundation) - Palestinian refugees in Lebanon are three times more likely to die with COVID-19 than the population as a whole, according to U.N. figures that highlight the pandemic's outsized impact on the community. An estimated 207,000 Palestinian refugees live in Lebanon after being driven from their homes or fleeing the conflict surrounding Israel's 1948 creation, the vast majority in cramped camps where social distancing is impossible. In the year since Lebanon registered its first case, about 5,800 have been infected with the coronavirus and about 200 of them have died, said a spokeswoman for the United Nations agency for Palestinian refugees, UNRWA. That is three times the COVID-19 mortality rate for the country as a whole of just over 1%. Most Palestinians who died after contracting the disease in

Lebanon had health conditions such as cardiac or pulmonary issues, which are aggravated by poverty and conditions in the camps, said UNWRA spokeswoman Hoda Samra. ADVERTISEMENT. Cramped living conditions and the need to go out to work meant Palestinian refugees were more likely to be exposed to the virus, she added. "Vulnerable communities tend to have poorer baseline health conditions, hence more co-morbidities and chronic health conditions," said Jodle Abi Rached, an associate researcher at Sciences Po University in Paris. Lebanese authorities bar Palestinians from obtaining Lebanese nationality or working in many skilled professions, so the refugees largely make a living doing low-paid labour in construction and crafts, or as street vendors. "The focus here is on the economic elements - people go out because they can't afford to go stay home," Samra told the Thomson Reuters Foundation. She said the total number of infections among Palestinians was likely higher given that only those suspected to have been exposed to confirmed COVID-19 cases were tested. ADVERTISEMENT. Lebanon, which kicked off its inoculation programme on Sunday, has said it will vaccinate Palestinian and Syrian refugees along with the rest of the population. The total number of doses Lebanon has ordered so far would cover about half its population of more than six million, including at least a million Syrian refugees, who have also been hard hit by the pandemic. Nine out of 10 were living in extreme poverty last year, according to the United Nations. Lebanon has been hammered over the past year by an acute financial crisis and a massive explosion in the capital, as well as facing one of the region's highest coronavirus infection rates. But there are concerns about vaccine take-up. By Tuesday, only about 540,00 people had registered for vaccination, of whom about 6,200 were Palestinians and 5,300 were Syrians, according to government data. "There is a lack of encouragement to take the vaccine that I think applies to many communities in Lebanon," Samra said. Dit zijn omstandigheden die onze bijzondere aandacht vragen."

Verzoeker wijst er tenslotte nog op dat de fysieke toegang tot Libanon zeer beperkt is en dat de mogelijkheid voor verzoeker om het kamp te bereiken afhangt van vele veranderende factoren waarvoor actuele informatie essentieel is. Hij citeert vervolgens: "PROTECTION IN LEBANON. Of the 475,075 (December 2018) Palestine refugees registered until UNRWA in Lebanon, an estimated 270,000 currently reside in Lebanon (see American University of Beirut (AUB) and UNRWA, Survey on the Socioeconomic Status of Palestine Refugees in Lebanon of 2015), many of whom are excluded from key facets of social, political and economic life. Palestine refugees face legal restrictions that limit their rights, including the prohibition to work in 39 professions and to own property, as well as their access to state-provided services such as health and education. Close to 30,000 Palestinian refugees from Syria (PRS) are also currently recorded with UNRWA in Lebanon. Since August 2013, the access to Lebanese territory of PRS has become more difficult and since May 2014 they have only been allowed to enter the country in limited circumstances, making it extremely difficult for most PRS to enter the country to seek safety from the conflict in Syria. Furthermore, the majority of PRS already in Lebanon rely heavily on UNRWA services and may face specific protection risks related to their displacement and the difficulty to regularize and/or maintain a valid legal status in the country. This complex situation leads to wide-reaching protection challenges for PRS including restricted access to civil documentation (e.g. marriage certificates and birth registration), curtailed freedom of movement, increased vulnerability to abuse and exploitation, and limited access to specialized services including in health and education. Prior to the Syria crisis, Palestine refugee camp populations were amongst the most vulnerable populations in Lebanon. Those camps now hosting PRS and Syrian refugees, in addition to Palestine refugees already living in Lebanon, face additional difficulties such as increased rents, downward pressure on wages and increasing strain on camp infrastructure. The traditional social network in camps has been significantly challenged by the influx of refugees, leading to an increase in internal tensions. In Lebanon, the UNRWA protection response focuses on providing assistance to those most in need through a multi-dimensional approach, which includes: the identification and referral of vulnerable individuals facing protection risks; the coordination and delivery of mental health and psychosocial support services; access to case management and psychosocial support for survivors of gender-based violence; child protection; protection mainstreaming; monitoring and reporting on cross-border movements; and engagement with duty bearers to advocate for Palestine refugees' rights. *Last updated: February 2019*." Verzoeker besluit hieruit dat de reis terug naar het kamp met andere woorden niet kan worden gegarandeerd en levensgevaarlijk blijft. Tenslotte wijst verzoeker er op dat indien geen bewijs kan worden aangedragen van het feit dat de aanvrager onjuistheden vertelt, aan de verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden gegeven, zeker indien hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, wat *in casu* het geval is.

Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en ondergeschikt de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Verzoeker voegt de pro deo aanstelling en de bestreden beslissing toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.” Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer “hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat verzoeker van Palestijnse afkomst is, dat hij een nakomeling is van Palestina vluchtelingen uit 1948 (notities PO, p. 4); dat hij in Libanon een verblijfsrecht had en er de bijstand van UNRWA genoot, dat zijn kinderen UNRWA-onderwijs volgden in Libanon en dat hijzelf en zijn broers en zussen UNRWA-onderwijs hebben gevolgd (notities PO, p. 6, 7, 8, 9 en 12). Verzoeker legt in dit verband ook een originele identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen en een kopie van zijn UNRWA-registratiekaart neer (zie documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 5).

Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag.

Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65 en § 58). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

5.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Voorts heeft het Hof in dit arrest geoordeeld dat “... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden ....” (§ 55), leidt “niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.” (§ 56), is “het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.” (§ 57), en kunnen de “woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen” (§ 58).

Geen van beide partijen betogen dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, volgens de rechtspraak van het Hof bepaald worden of een gebeurtenis aangaande UNRWA, deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon die onder haar bescherming staan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich, wat de heden door de UNRWA geboden bijstand betreft, baseert op de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 1 februari 2021. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar het grote budgettaire tekort van UNRWA zoals dit onder meer blijkt uit de informatie op de website van het agentschap en trekt in twijfel dat UNRWA er momenteel nog in slaagt om zijn missie te volbrengen en dat de gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de mogelijkheid om een minimale bijstand te verlenen in de toekomst enkel zullen toenemen. De Raad stelt vast dat de door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte informatie met betrekking tot de financiële situatie van UNRWA dateert van voor de in het bestreden beslissing geciteerde COI Focus. De Raad kan slechts rekening houden met de informatie die door partijen wordt bijgebracht.

In wezen blijkt uit de door partijen overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder zijn mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in Libanon verblijven.

Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 12), doet niets af aan deze bevindingen.

Wat betreft de motivering in de bestreden beslissing dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat het agentschap zijn opdracht blijft vervullen en er geen aanwijzingen zijn dat de bijstand van UNRWA in Libanon tot op heden niet meer doeltreffend zouden zijn, ondanks de ongekende financiële moeilijkheden waarmee het agentschap heden te kampen heeft, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 1 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 7); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 13); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevrozing van nieuwe begunstigen en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 17). Wat meer bepaald de situatie in Libanon betreft (p. 25-30), blijkt uit de COI dat het land zijn grootste crisis in zijn recente geschiedenis kent. Libanon kampt met een grote economische, sociaal-politieke en een gezondheids crisis, die ingevolge de Covid-19-crisis enkel maar groter is geworden en die de meest kwetsbaren, waaronder de Palestijnse vluchtelingen, het hardste treft. Blijkens de meest recente informatie waar in het rapport naar wordt verwezen, is de werkloosheid onder Palestijnen actief op de Libanese arbeidsmarkt, als gevolg van de pandemie, van zestig naar negentig procent gestegen. Waar ongeveer vijftig procent van de Libanese bevolking momenteel onder de armoedegrens leeft, gaat het in de Palestijnse vluchtelingenkampen zelfs om negentig procent. Meer en meer mensen vragen dan ook om hulp aan UNRWA, terwijl het agentschap zelf momenteel met een grote financiële crisis heeft af te rekenen en er zelfs niet in slaagt om nieuwe aanvragen in te willigen. De Covid-19 pandemie zet niet enkel de arbeidsmarkt onder druk, maar belast daarnaast voorts o.a. de gezondheidsdiensten die UNRWA voorziet in de twaalf Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon, waar *social distance* sowieso al erg moeilijk dan wel onmogelijk is daar de kampen overbevolkt zijn. Op het gebied van het onderwijs dat UNRWA biedt, zorgen de Covid-19 pandemie en techn(olog)ische beperkingen ervoor dat vele studenten uit de boot vallen, aangezien zij niet kunnen deelnemen aan (online) afstandsonderwijs. Een tweehonderdvijftig-tal leerkrachten dreigt bovendien hun job te verliezen en er wordt voorts ook op andere manieren in de onderwijsvoorzieningen van UNRWA gesnoeid. Dergelijke besparingen treffen in het bijzonder de meest kwetsbare studenten en dragen meer in het algemeen bij tot een daling van het onderwijsniveau. Verder blijkt onder meer nog uit de informatie dat UNRWA sedert mei 2020 niet meer over de middelen beschikt om zijn financiële bijdrage van 112 000 Libanese pond aan Palestijnse vluchtelingen te (kunnen blijven) verzekeren, als antwoord op en ondanks de groeiende economische druk ingevolge de lockdown-maatregelen.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot e.a.*, reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten.

De enkele vaststelling dat het UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging van bijstand door UNRWA niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de bestreden beslissing naar de organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot vrijwillige donaties, merkt de Raad op dat verwerende partij geen verdere informatie bijbrengt waaruit het resultaat van deze conferentie op budgettair vlak is voor UNRWA. Voorts merkt de Raad op dat de duur van de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA onvoorspelbaar is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in Libanon een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Libanon niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoekende partij een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat de bestreden beslissing moet worden hervormd en verzoeker moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET